

1

Hoe kon je ook maar met enige zekerheid zeggen waar je de grootste hekel aan had? Het scheelde natuurlijk hoe dichtbij datgene was waaraan je een hekel had, of je het aan het doen was, ernaar luisterde of het opat. Ze had er een hekel aan om examenklassen les te geven over Agatha Christie, ze had een hekel aan elke onderwijsminister van de Conservatieven, ze had er een hekel aan om haar jongste zoon op zijn trompet te horen oefenen, ze had een hekel aan elke leversoort, de aanblik van bloed, reality-shows op tv, grime en de gebruikelijke abstracte dingen: wereldwijde armoede, oorlog, pandemieën, het naderende einde van de wereld enzovoort. Maar die golden niet voor haar, behalve dan het naderende einde van de wereld, en zelfs dat naderde alleen maar. Ze kon het zich veroorloven er niet al te veel over na te denken. Op dit moment, om kwart over elf op een koude zaterdagochtend, had ze er de allergrootste hekel aan om in de rij te staan voor de slager en te moeten luisteren naar Emma Baker, die maar doorratelde over seks.

Ze probeerde al een tijdje aan Emma's invloedssfeer te ontsnappen, maar het schoot niet op en het zou, dacht ze somber, nog wel een jaar of vier of vijf duren voor het zover was. Ze hadden elkaar leren kennen toen hun kinderen nog klein waren en naar dezelfde peuterklas gingen; er kwam een uitnodiging om een keer te komen eten, er volgde een tegenuitnodiging, daarna weer een uitnodiging. De kinderen waren toen nog min of meer hetzelfde. Ze hadden

nog niet echt een persoonlijkheid en hun ouders hadden nog niet uitgemaakt wat voor mensen ze zouden worden. Emma en haar man hadden een particuliere school voor hun kinderen gekozen, met als direct gevolg dat de jongens van Lucy hen niet konden uitstaan. Uiteindelijk was het contact helemaal verwaterd, maar je kon er weinig aan veranderen dat je bij iemand in de buurt woonde en je boodschappen in dezelfde winkels deed.

Ze had vooral een hekel aan een bepaald stadium van in de rij staan: het punt waarop je pal voor de deur stond, die in de winter telkens dichtging, en je moest inschatten of er binnen genoeg ruimte was. Als je te vroeg naar binnen ging, stond je te dicht op je voorganger en liep je het risico te worden aangekeken alsof je wilde voordringen; was je te laat, dan zou iemand bij wijze van spreken naar je toeteren omdat je te voorzichtig was. Er zou een vriendelijke aansporing volgen, een 'Wilt u niet...' of een 'U kunt er nu wel bij, denk ik.' Daar deed het aan denken: optrekken op een kruispunt, waar enige agressie aan te pas kwam. Zij het dat ze het niet erg vond als er naar haar werd getoeterd wanneer ze reed. Dan was ze door glas en metaal van andere bestuurders gescheiden, die in een flits weer weg waren, waarna ze hen nooit meer terugzag. Dit waren haar buurtgenoten. Ze moest elke zaterdag leven met hun duwtjes in de rug en hun afkeurende blikken. Ze kon natuurlijk naar de supermarkt gaan, maar dan liet ze de plaatselijke middenstand in de steek.

In elk geval was de slager gewoon te goed, vandaar dat ze bereid was meer te betalen. Haar zoons aten geen vis en geen groente, zodat ze met tegenzin had moeten toegeven dat ze het best wel erg vond dat ze met goedkoop vlees antibiotica, hormonen en andere dingen naar binnen kre-

gen die hen op een dag in Oost-Europese gewichthefsters zouden veranderen. (Maar als ze ervoor kozen om op een dag Oost-Europese gewichthefsters te worden, dan zou ze hen volledig steunen en hun besluit omarmen. Ze wilde dat lot alleen niet voor hen bepalen.) Paul droeg bij aan de vleesverslaving van de jongens. Hij deed niet moeilijk over geld. Hij voelde zich schuldig over alles. Hij hield genoeg over om van te leven, daar niet van, en gaf de rest aan haar.

Het zou alleen nog wel een minuut of tien duren voordat het lastige gedeelte kwam. De prijzen en de kwaliteit van de slager waren aantrekkelijk voor de inwoners van deze Londense wijk, dus de rijen waren lang en de klanten namen de tijd zodra ze zich eenmaal naar voren hadden gedrongen. De obsessie van Emma Baker met seks was levensgroot aanwezig en niet te harden.

‘Weet je? Ik benijd je,’ zei ze.

Lucy gaf geen antwoord. Stugheid was haar enige wapen. Het zag er waarschijnlijk hopeloos uit, want Emma bleef maar praten, maar zelfs het begin van een antwoord zou al een onstuitbare woordenstroom tot gevolg hebben.

‘Je gaat seks hebben met iemand met wie je nog nooit seks hebt gehad.’

Dat leek Lucy niet bijzonder benijdenswaardig, want als het gebeurde, dan was het niet echt een prestatie. Het was tenslotte weggelegd voor iedereen die gezond was, of hij die mogelijkheid nu benutte of niet. Maar omdat Lucy single was, kwam Emma telkens weer op het onderwerp terug. Voor Emma, die al jaren was getrouwd met een man wiens tekortkomingen, zowel in de slaapkamer als elders, ze probeerde te verhullen noch verdedigen, betekende scheiden seks, wat Lucy paradoxaal en/of idioot vond, want ze had tot nu toe gemerkt dat het géén seks betekende. Dat Lucy

single was, wilde met andere woorden zeggen dat Emma daar haar eindeloze fantasieën op kon projecteren.

‘Waar ben je naar op zoek? In een man?’

In werkelijkheid óf in Lucy’s hoofd werd het stiller in de rij.

‘Nergens naar. Ik ben niet op zoek.’

‘Wat heeft vanavond dan voor zin?’

‘Geen zin.’

Haar antwoorden vertelden maar een piepklein deel van een ellenlang verhaal. De woorden ‘nergens’, ‘geen’ en ‘zin’ hadden zelfs naar willekeur door een woordkunstenaar uit een lang verhaal geplukt kunnen worden om iets uit te drukken wat grappig genoeg dwars op de bedoeling van de verteller stond.

‘Hygiëne,’ zei Lucy ineens.

‘Wat?’

‘Daar ben ik naar op zoek.’

‘Kom op meid, dat kan wel wat beter.’

‘Hygiëne is belangrijk.’

‘Ben je niet op zoek naar knap? Of grappig? Of rijk? Goed in bed? Iemand met een pik die hem nooit in de steek laat? Iemand die het lekker vindt om je oraal te bevredigen?’ Achter hen begon iemand te proesten. Omdat de rest van de rij intussen helemaal was stilgevallen, was de kans groot dat Emma de aanstichter van het geproest was.

‘Nee.’

Weer een kort antwoord dat niet het hele verhaal vertelde, of zelfs maar een deel.

‘Nou, daar zou ik voor gaan.’

‘Ik kom meer over David te weten dan me lief is.’

‘Hij is tenminste schoon. Meestal ruikt hij naar James Bond.’

‘Zie je nou wel? Hij heeft niets van alles waar ik van jou

naar op zoek moet, maar je bent nog steeds bij hem.’

Nu ze erover nadacht – en ze had er tot eerder die week niet echt over nagedacht – was hygiëne belangrijker dan bijna elke andere eigenschap die ze kon bedenken. Stel je voor dat Emma in de positie zou verkeren om met een potentiële partner op de proppen te komen die over alle door Lucy gewenste eigenschappen plus toebehoren beschikte, althans die eigenschappen en toebehoren die Lucy hier ter plekke, in de rij voor de slager, kon bedenken, ook al wist ze niet welke ze moest noemen. Stel dat zo’n man, die waarschijnlijk niet bestond, dol was op bloemen en op de films van Asghar Farhadi, dat hij meer hield van de stad dan van het platteland, dat hij fictie las – échte fictie, geen romans over terroristen en duikboten – ja, dat hij zowel graag oraal bevredigde als bevredigd werd, dat hij aardig was voor haar zoons, dat hij lang, donker, knap, degelijk, grappig, slim, ruimdenkend en bemoedigend was. Dus er duikt zo’n vent op die haar ontvoert naar een etentje in een stille, chique en hippe tent, en ze merkt onmiddellijk dat hij stinkt. Dan was het meteen afgelopen, toch? Dan zou het allemaal geen zin meer hebben. Slechte hygiëne sloeg alles. Net als grofheid, een strafblad wegens huiselijk geweld – of zelfs maar geruchten daarover – en onaantoonbare opvattingen over ras. O ja, en afhankelijkheid van drank en drugs, maar dat sprak vanzelf, gezien wat er allemaal was gebeurd. Dat belangrijke slechte dingen ontbraken was belangrijker dan dat er iets goeds ontbrak.

Lucy merkte tot haar chagrijn dat het moment suprême naderde. Ze zag dat het binnen een chaos was. Er stond een dubbele rij die achter in de winkel eindigde, dus het was niet gewoon een kwestie van even een plekje zoeken vlak achter de deur. Daar stonden namelijk degenen die halverwége de rij waren, daar zat de kronkel in de slang, dus

om achter in de rij aan te sluiten moest je door de menigte heen dringen – het begon inderdaad meer op een menigte te lijken dan op een rij – wat zowel duwer als geduwde nog meer stress opleverde.

‘Volgens mij kunnen we allebei naar binnen,’ zei Emma.

‘Er is nauwelijks plaats voor één,’ zei Lucy.

‘Kom op.’

‘Nee, niet doen.’

‘Ik denk dat u er wel bij kunt, hoor,’ zei de vrouw achter hen.

‘Ik zei net tegen mijn vriendin dat dat niet gaat,’ zei Lucy scherp.

Er kwam een stel de winkel uit met piepende witte plastic tasjes vol hompen bloederig vlees, waar ze, als ze die de komende week zouden opeten, ernstige hartproblemen en darmkanker van zouden krijgen, zodat de rij komend weekend korter zou zijn.

Emma deed de deur open en ging naar binnen.

‘U hebt haar de rij in laten gaan,’ zei de vrouw achter haar.

Lucy had er niet meer aan gedacht.

‘En nu is zij binnen en bent u het niet.’

Daar zat ergens een metafoor in verscholen.

Honderdtwaalf pond was veel geld voor vlees. Joseph vroeg zich af of het stel de rekening probeerde te verlagen door af te zien van de filet mignon of de varkensrollade, maar dat deden ze niet. Ze vertrokken geen spier toen hij zei hoeveel ze moesten betalen. De eerste keer dat hij een klant om een bedrag van drie cijfers had gevraagd, had hij er schuld-bewust bij gekeken. Of eigenlijk was het meer een soort grimas, alsof hij de vrouw fysiek pijn ging doen. Maar het had geen pijn gedaan, voor zover hij had kunnen zien,

en hij had er het gevoel aan overgehouden alsof hij iets klunzigs had gedaan. Toen het daarna weer gebeurde had hij geen krimp gegeven, maar had die gast zich geroepen gevoeld het uit te leggen: er kwam familie langs, hij kon het zich niet elke week permitteren enzovoort. De mensen hier uit de buurt waren geen kakkers, want ze hadden spijkerbroeken aan en klonken niet als prins Charles, maar ze hadden duidelijk geld, wat soms tot een ongemakkelijke situatie leidde. Het maakte Joseph eigenlijk geen moer uit. Hij wilde wat zij hadden, en op een dag zou het zover zijn. Dat hij in de slagerij honderdtien pond per dag verdiende, wilde nog niet zeggen dat hij een hekel had aan mensen die er honderdwaalf uitgaven aan vlees.

Meer zorgen baarde hem de luidruchtige blonde vrouw die zich naar binnen had gewurmd toen het stel van drie cijfers de winkel had verlaten. Ze was lastig, in een bepaald opzicht: elke zaterdag probeerde ze met hem te flirten. Ze maakte grapjes over worsten en malse lendenen, en Joseph had geen idee hoe hij daarop moest reageren. Daarom lachte hij met zijn mond, maar niet met de rest. Toen het was begonnen, had hij geprobeerd eronderuit te komen om haar te helpen, maar hij begreep al snel dat dat nog veel vervelender was, omdat ze Cass, Craig of wie haar ook maar hielp straal negeerde en worstengrappen tegen hem bleef maken. Dan werd het helemaal gênant, want dan raakte niet alleen hij erin betrokken, maar ook zijn klant, de luidruchtige vrouw en degene die haar hielp. Als hij het goed timede, kon hij het gedoe binnen de perken houden.

Hij hoefde zich niet in bochten te wringen. Ze was zijn volgende klant.

‘Goedemorgen, Joe.’

Hij heette geen Joe. Hij heette Joseph. Het stond op zijn naamplaatje. Maar onlangs had ze besloten dat ze op vriendschappelijker voet met hem wilde verkeren.

‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ha, nou, dát is nog eens een vraag.’

Ze had tenminste nog het fatsoen het zachtjes te zeggen, waardoor alleen de drie of vier mensen naast en achter haar het hoorden. Ze keken naar hem om te zien of hij hapte. Hij glimlachte zijn uitdrukingsloze glimlach naar de blonde vrouw.

‘Ik weet het, ik ben verdorven,’ zei ze. ‘Dat zou ik tenminste zijn zodra ik ook maar even de kans kreeg. Mag ik zes varkensworstjes met prei? Geen chipolata’s.’

Zelfs dat was als grap bedoeld.

‘Komt voor mekaar.’

Hij pakte de worstjes voor haar in, daarna een paar lendestukken en tot slot een borststuk. Hij dacht dat ze iets over haar borsten zou gaan zeggen, of over borsten in het algemeen, en daarom praatte hij over haar heen.

‘Cass, wil jij achter doorgeven dat we meer lendestukken nodig hebben?’

‘Lucy!’

De luidruchtige blondine gebaarde naar haar vriendin in een poging haar voor de vitrine te krijgen, maar de vriendin – kleiner, knapper, met donker haar – wuifde haar weg en trok een gegeneerd gezicht. Het was alsof de mensen in de rij figuranten waren in een film over twee totaal verschillende vrouwen die desondanks elkaars beste vriendinnen waren. ‘Ik zie je buiten wel weer,’ zei Lucy.

Luidruchtige Blondine schudde niet-begrijpend haar hoofd: dat haar vriendin weigerde voor te dringen was blijkbaar precies datgene waar het ook op alle andere terreinen van haar leven aan schortte.

‘Sommige mensen zijn hopeloos,’ zei Luidruchtige Blondine tegen Joseph terwijl ze haar pincode intoetste en hem aankeek. Hij probeerde de rillingen die hem over de rug liepen te onderdrukken.

‘Ik kan hem wel opvreten,’ zei Emma toen ze allebei weer buiten stonden.

‘Wie?’

‘Joe. Die knul die me net hielp.’

‘Hij zag er niet uit alsof hij opgegeten wilde worden.’

‘Hij weet niet hoe ik hem zou bereiden.’

Lucy wist niet of die metafoor wel opging. Weten hoe je zou worden bereid maakte het vooruitzicht om te worden verslonden er niet echt aantrekkelijker op.

‘Vind je niet dat hij op iemand lijkt? Een sexy filmster of zanger of zo?’

‘Mogelijk.’

‘Ik weet het al.’

Lucy kende Emma’s referentiekader, dat niet erg breed was. Joseph had haar bijna zeker doen denken aan de jonge Idris Elba, of misschien de jonge Will Smith.

‘De jonge Denzel Washington,’ zei Emma. ‘Zie je het?’

‘Nee,’ zei Lucy. ‘Maar ik snap wel dat hij van de drie zwarte mannen die jij in je geheugen hebt zitten waarschijnlijk het meest op de jonge Denzel Washington lijkt.’

‘Ik ken er veel meer dan drie. Hij lijkt echt het meest op hem.’

Emma deed weleens een klus als freelance interieurontwerpster, maar het zou Lucy verbazen als ze ooit een zwarte opdrachtgever had gehad. Voor alle andere competitieve terreinen met vergelijkbare kandidaten – sport, muziek, boeken en zelfs politiek – had ze geen belangstelling. Lucy had genoeg kinderen en collega’s gesproken om te snappen

hoe diep een en ander ingebakken zat, dus hoe maakte je dat bespreekbaar bij iemand die zich zo weinig bewust was en zo weinig bespiegelend als Emma? Daarom begon ze er maar niet over, en dat zou ze ook nooit doen.

Ze liepen samen naar huis. Emma woonde twee straten verderop, in een van de grote huizen heuvelafwaarts. Ooit waren ze burens, maar na de scheiding was het huis verkocht en was Lucy met de jongens naar een kleiner huis verhuisd.

‘Zijn de jongens dit weekend bij Paul?’

‘Ja.’

‘Dus als het vanavond allemaal lekker loopt...’

‘Ik ga vanavond echt niet met iemand naar bed.’

‘Je weet maar nooit.’

‘Ben jij David ooit ontrouw geweest?’

‘Lucy! Kom op zeg!’

‘Wat?’

‘Dat vraag je toch niet!’

‘Want?’

‘Dat is privé.’

Wat Emma niet wilde prijsgeven, was dat ze haar echtgenoot haar hele huwelijk trouw was gebleven. Dat wist Lucy. Het was Emma's grote, duistere geheim: dat ze ondanks al haar stoere praat over iemand opvreten en malse lendenen nooit iets had uitgespookt of zou uitspoken. Ja, het was treurig, maar de waarheid was dat ze de zoveelste gedepimeerde, eenzame getrouwde vrouw was die het idee niet uit haar hoofd kon zetten dat een jongeman met haar zou willen neuken. En wat was daar eigenlijk mis mee? Als je maar iets had wat je eroverheen hielp.

‘Waarom mogen we het wel over mijn seksleven hebben en niet over het jouwe?’

‘Omdat jij single bent.’